

„A misztikus és szenvedélyes keleti hangulat garantáltan elvarázsolja a young adult irodalom rajongóit.”

– P. Molnár Petra, író

az
ELLOPOTT
KIVÁNSÁG

finep
selection

SZABÓ KRISZTINA

SZABÓ KRISZTINA

caz
ELLOPOT
KIVÁNSÁG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. Fejezet

A LÁMPÁSOK FÉNYE MEGCSILLANT a torkomhoz nyomott *dzsambia* pengéjén. Olyan veszettül dobolt a szívem a hűvös fém érintésétől, hogy attól féltem, kiugrik a helyéről.

A szemem sarkából láttam, hogy a körülöttünk ülők kíváncsian felénk fordítják a fejüket, de az olcsó italtól és verejtéktől bűzlő ivóban nem állt meg az élet: a távolabbi sarkokból ugyanúgy pajzán dalok szálltak, kupák és kockák koppantak a fa asztallapokon. Valahol harsány nevetés tört ki.

Az ívelt pengéjű tör hegye a bőrömbé mélyedt, de nem serkent ki a vérem. És ez volt az idegen szerencséje.

– A helyedben méltósággal viselném a vereséget, és eltenném azt a fogpiszkálót – jegyeztem meg hűvösen.

A férfi rám vicsorgott.

– Örülhetsz, hogy nem vágom el a torkodat, amiért csaltál! – förmedt rám erős akcentusával.

Elmosolyodtam, de az arcomat takaró kendő miatt a férfi ezt nem láthatta. Gyorsabban mozdultam, mint ahogy a szeme a kezemre

rebbent, és a következő pillanatban a *dzsambia* hangos csörrenéssel az asztalra zuhant, felborítva az egyik híg lőrével teli kupát. Az idegen felordított. Vér csorgott az egyre terjedő bortócsába, beszennyezte a kopott, foltos kártyalapokat és az érméket.

Kirántottam a törömet a férfi kézfejből, és felkaptam a fegyvert az asztalról.

– Ezt fájdalomdíjként elveszem – emeltem meg. – Amiért megpróbáltál rám támadni.

Szerencsére az ezüstszpereket és aranyaltunokat könnyedén le lehet mosni, máskülönben odalett volna a nyereményem. És bizony minden altunra szükség van, ha még ebben az életben össze akarom gyűjteni az új életünkhöz szükséges összeget.

– Te ostoba szajha!

A férfi a saját nyelvén folytatta a szitkozódást. A dallamos szavak alapján arra tippeltem, hogy Zaidaniból, a szomszédos víznagyhatalomból származik. Hogy mit keresett Ardahanban, ilyen messze az otthonától, arról fogalmam sem volt, de nem is érdekelt. Egyedül az foglalkoztatott, hogy az összes pénzt kiszedjem belőle. Még ha valóban csalnom kellett is érte.

A férfi vöröslő arccal felpattant, és vérző sebéről megfélemlítve rám akarta vetni magát. Kezemben a két törrel, ugrásra készen megfeszültem a székekemen, ám ekkor sötét folt villant bal kéz felől. Levegőért kaptam, de ezt rajtam kívül senki sem hallhatta, mert ekkor a zaidani férfi hangos csattanással az oldalára zuhant. Homlokráncolva figyeltem, ahogy dühödten talpra kecmereg, neki akart rontani a támadójának, ám az elhúzta a köpenyét. Csak a kardját láttam, de a korábbi kártyapartnerem arckifejezéséből ítélve az újonnan érkező maszkos alak egy egész fegyvertárat rejtegetett éjszínű öltözéke alatt.

A zaidani férfi pillantása felém rebbant, a kezemben tartott *dzsambi-ára*, majd gyűlölködő tekintettel, sérült bal kezét dajkálva elfordult. Elernyedtek az izmaid a megkönnyebbüléstől.

Csakhogy ekkor a maszkos idegen leült a megüresedő székre, és megint megfeszültem. Nem csak a köpenye volt fekete, tetőtől talpig sötétbe öltözött. A kaftánja éppolyan dísztelennek tűnt, mint az én tunikám, és feltételeztem, hogy egy másik tolvajjal van dolgom. Vagy ami még rosszabb, egy orgyilkossal.

Az ösztöneim menekülésre sarkalltak, erőnek erejével sikerült csak úrrá lennem a késztetésen, hogy az ajtó felé pillantsak. Helyette összehúzott szemmel fürkésztem a lámpafényben sápadtnak tűnő arcot – már amennyit láttam belőle a maszk felett. Volt valami különös a szeme csillogásában, valami, amitől összerándult a gyomrom. Ösztönösen meg akartam kapaszkodni az asztallapban, ám ekkor rádöbentem, hogy még mindig a két fegyvert szorongatom.

A *dzsambiát* az ölembe tettem, és miközben a csaposlány elhaladt mellettem, eloroztam a tálcája széléről a rongyot, amivel a kiömlött italokat szokta feltakarítani.

- Ura voltam a helyzetnek – vetettem oda foghegyről a férfinak.
- Efelől semmi kétségem.

Felvont szemöldökkel figyelte, ahogy fintorogva a nedves, igen csak bűzlő rongyba törölöm a törömet. Amint elég tisztának ítéltem, visszacsúsztattam a tokjába, és a *dzsambiával* együtt az övemre erősítettem.

Összefont karral hátradőltem. A fa panaszosan nyikorgott a súlyom alatt.

- Mit akarsz? – kérdeztem.
- Munkát kínálok.

Ez már felkeltette az érdeklődésemet. Az ilyesfajta megbízások sokkal gyorsabbnak és jövedelmezőbbnek bizonyultak, mint amikor nekem magamnak kellett felkutatni a megfelelő célpontokat.

Intettem a csaposlánynak, hogy hozzon nekem egy másik italt a kiömlött helyett. Lopva körbepillantottam, és láttam, hogy jó néhányan az új beszélgetőpartneremet figyelik. Az egyik asztalnál szintén azt találgatták, ki lehet ez a férfi, a szájmozgásuk alapján ők is orgyilkosnak sejtették, esetleg valamiféle kémnek. Tehát fogalmuk sem volt, ki ez az alak. Ennyit arról, hogy az ivókba az összes pletyka eljut, és erre fel mindenkiről tudnak mindent.

Visszafordítottam a figyelmemet újdonsült beszélgetőpartneremre, és előrehajoltam.

– Miféle munkát?

– Azt akarom, hogy lopj el nekem valamit.

Feleletképp csak hümmögtem, és mivel nem akartam, hogy a lényeges résznél félbeszakítsanak, megvártam, míg a csaposlány leteszi elem a kupát. Már épp a rongyáért nyúlt volna, hogy feltörölje a kiömlött bort, amikor rádöbbsent, hogy nincs a helyén. Egy pillanatra a tálcájára meredt, majd visszaneézett az asztalra. Észrevette a rongyot. És nyilván a vérfoltot is, mert bár megjegyzést nem tett, a szemét forgatva továbbindult.

Óvatosan félrehúztam az arcomat takaró kendőt, épp csak annyira, hogy belekortyolhassak a borba, de ne fedjem fel magamat. Csakis a megszokásnak köszönhettem, hogy nem fintorodtam el a számban szétterjedő fanyar ízre.

– És ugyan miből gondolod, hogy én vagyok a te embered?

A férfi jelentőségteljesen a hátrahagyott rongyra nézett, de azért válaszolt:

– Úgy hallottam, te vagy a legügyesebb tolvaj a városban. – Apró ráncok gyűltek a szeme sarkába, és mérget mertem volna venni rá, hogy mosolyog a maszkja alatt. – A lány, akinek valahogy sikerült elkerülnie az összes klánt, és ilyen fiatalon a maga ura. Vannak, akik szerint *si'lat* vagy.

Jelentősegteljesen végigmért.

Felhorkantam. Bizonyára észrevettem volna már, ha csábító, alakváltó dzsinn lennék.

– Pedig hajlottam rá, hogy elhiggyem – mormolta.

Csak nem... bóknak szánta? Sötétbarna, a gyér fényben már-már feketének tűnő szemében derű táncolt. Nagyot kortyoltam a borból, hogy elűzzem a hirtelen támadt zavaromat.

– És pontosan mit szeretnél megkaparintani? – kérdeztem.

– Egy lámpást.

Felvontam a szemöldökömet. Nehezen tudtam elképzelni, hogy egy lámpás olyan nagyon értékes legyen, legfeljebb ha színarany, és drágakő berakással készült. De persze nem számít. Ha megfizeti, akár egy lyukas fazekat is ellopok neki.

Ösztönzésnek vehette a hallgatásomat, mert kissé habozva így folytatta:

– A... palotában van.

Megdermedtem. Döbbenet viaskodott azzal a zsigeri gyűlölettel, ami az uralkodócsalád lakhelyének említésére lobbant fel a mellkasomban. Megremegtek tőle az ujjaim a kupán, kényszerítenem kellett magamat, hogy letegyem az asztalra, még mielőtt kilöttyintem a bort. *A makrancos tevében* uralkodó zsvij elnyelte a koppanást.

A férfi árgus szemmel figyelt, kíváncsi volt a reakciómra. Bármennyire igyekeztem is uralkodni magamon, úgy éreztem, a vesémbe lát.

– Kétlem, hogy találsz olyan tolvajt Ardahanban, aki hajlandó lenne betörni a palotába – feleltem halkán.

– Egy kis kihívás, és máris megfutamodsz? – A szeme sarkába ismét ráncok gyűltek, de most hűvös maradt a pillantása, kemény. – Miféle tolvaj vagy te?

Olyan, aki szereti a nyakán tudni a fejét.

– Sosem mondtam, hogy tolvaj vagyok.

– A kémeim másképp gondolják, *Zil*.

Árnyék. Önkéntelenül is pislogtam egyet a tolvajnevem hallatán. Ki ez a férfi, hogy kémek állnak a rendelkezésére? A korábbi kártyapartneremmel ellentétben ardahaninak tűnt, tökéletesen beszélt a birodalom nyelvét, a *darijah*-t, bár az igaz, hogy lassabban és artikuláltabban, mint a városszéli nyomornegyedben szokás, ahol előszere-ttel elharapták a szavak végét.

Ha viszont innen származik, hogyhogy nem ismerem?

Az elmúlt néhány évben ilyen vagy olyan módon, de az összes klánvezető megkörnyékezett. És biztos voltam benne, hogy emlékeznék erre a férfira.

– Szó sem lehet róla, hogy betörjek a palotába. – Amikor láttam, hogy vitatkozni akar, folytattam: – Ugyan mit ajánlhatnál nekem, amiért hajlandó lennék megkockáztatni, hogy az uralkodócsalád valamelyik tagja rajtakap?

– Tőlük félsz? Nem az őrségtől?

A férfi összevont szemöldöke őszinte meglepettségről árulkodott.

– Mágiájuk van.

Tudtam, hogy gyengének és rémültnek tűnök, de inkább, mint hogy bevalljam az igazat: ha az uralkodócsalád valamelyik tagja rajtakap, nem csak a tömlőccel számolhatnék – valószínűleg megkínoznának,

és talán még akkor sem vetnének véget a szenvedéseimnek, amikor már könnyörögnék a halálért.

És valóban megéremültem. Ideje volt lezárni ezt a beszélgetést.

Felhajtottam az italom maradékát, és ezúttal nem tudtam megállni, elhúztam a számat a fanyar ízre. Az érmék után nyúltam, a felkavarodó sötét bortócsa egy része az ölembe folyt.

A férfi ujjai hirtelen a csuklómra fonódtak. Egyetlen szemvillanás alatt kapott el, gyorsabban annál, mint hogy elránthattam volna előle a kezemet.

– Eressz el! – mordultam rá fenyegetően.

Nem tette. A fogamat csikorgattam. Legszívesebben lyukat perzseltem volna a kézfejére a pillantásommal, de végül kénytelen-kelletlen felnéztem rá. Összefonódott a tekintetünk.

– Szükségem van a segítségedre.

Nem kérés volt, kijelentés, de az elveszettek, a bajbajutottak őszinte kétségbeesése csendült fojtott hangjában.

– Ha nem engedsz el, te is úgy végzed, mint az idegen.

Láthatta rajtam, hogy komolyan gondolom, mert végül vonakodva eleresztett.

Az erszényembe söpörtem a nedves érméket. Bosszúsan fújtam egyet a gondolatra, hogy másnap az egész ragadni fog, és sikálhatom majd a bordélyház mosókonyhájában, ahol a serény kezű mosónők nap mint nap csodát tettek. Csak Fatima asszony meg ne lássa, a legutóbb is hosszasan szidott, és orgyilkosnak nevezett, hiába bizonygattam, hogy nem én ontottam ki a tunikámat szennyező vért...

– Busásan megfizetlek – szakított ki a férfi a merengésemből.

– Nem.

– Megadom a súlyodat altunban!

– Nem.

– Aszperben?

Ez úgy meglepett, hogy felnevettem. Nocsak, még humora is van!

– Mindjárt arról fogsz győzködni, hogy igazából nekem kellene fizetnem, amiért kiséghíthetlek.

– Kaptam már hasonló ajánlatokat – jegyezte meg, és bár az arca alsó felét nem láthattam, a hangján egyértelműen hallatszott, hogy mosolyog.

De hiába próbált elbűvölni a könnyed modorával. Az égvilágon semmivel sem vehetett rá, hogy az uralkodócsaládtól lopjak.

– Vagy akár rád is parancsolhatok.

Képtelen voltam megállni, a szememet forgattam.

– Miért, ki vagy te, a szultán? – kérdeztem gúnyosan.

Annyi aszpert hagytam az asztalon, hogy fedezze a fogyasztásomat. Súlyos érzényemet gyors mozdulatokkal az övemre erősítettem, és felálltam.

– Kérlek... – nyúlt utánam a férfi.

Épp hogy a bőrömhöz értek az ujjai, már el is rántottam a kezemet.

Könnyedén keresztülvágtam a zsúfolásig telt ivón. Félúton félrehúzódtam a jócskán megrakodott tálcával érkező csaposlány elől, és állammal az asztalom felé böktém. Bólintott. Mielőtt továbbindultam, láttam, hogy a férfi még mindig engem figyel. Belebizsergett a tetoválás a hátamon a pillantásába.

Bár a szűk utcák még őrizték a nappali rekkenő hőség emlékét, a homokszemeket szóró meleg szellő kellemesnek bizonyult a fullasztó benti levegő után, lágyan cirógatta a bőrömet. Fellélegeztem, máris könnyebbek voltak a lépteim. A lakosok nagya már nyugovóra tért,

csak a hozzám hasonló bajkeverők jártak odakinn: zsebesek, verőlegények, szajhák, orgyilkosok...

Csendes, nyugodt éjszakánk volt. Tökéletes besurranóidő.

Csuklyámat a fejemre húzva megindultam a városon keresztülkigyózó úton, lépteim nyomán finom por kavargott. A kereskedőnegyed felé menet a lapos tetejű házak egyre nőttek, csinosodtak, az otrombán kiálló gerendák helyén erkélyek tünedeztek fel, az egyszerű homokszín és narancs falakat színes minták és domborművek váltották. Akadtak letisztult alakzatok és bonyolult, az isteneket dicsérő művészi alkotások is – ez utóbbiakat a sötétben nem láttam túl jól, de annyiszor tapostam már ezt az utcát, hogy pontosan emlékeztem rájuk.

Negyedórányi séta után befordultam az egyik mellékutcába, ahová csupán néhány lépésnyire kúsztak be az ivó széles utcájának fényei. A szegényebb negyedekkel ellentétben itt nem lógott mosott ruha házak közt kifeszített szárítókötélen, árnyékot adó ponyvákat viszont itt is erősítettek a szemközti épületekhez, és a jó minőségű anyagok mindig elbírták a súlyomat.

Amint az árnyékok megnyúltak, elmélyültek körülöttem, körbenéztem. Aztán mászni kezdtem. Elég volt egy kicsit nekifutnom, máris fel tudtam ugrani az egyik kiálló faldíszig. Érdes mészkő karistolta a tenyeremet, az ujjaimon a bőrkeményedéseket, ahogy felfelé másztam, de néha sima fát is tapintottam – ablakpárkányokat, díszítőrácsozatot. Errefelé tehetős népek laktak, messziről hozattott, drága anyagokból építették a házaikat, nem úgy, mint az egyre növekvő város mindenkori szélére szoruló nyomornegyedben, ahol egymást érték a hevenyészetten összetákolt, roskadozó épületek.

Azonnal a lapos tető sarkába mentem, oda, ahol egy mélyedésben időről időre el szoktam rejteni ezt-azt. Letettem az erszényemet,

nehogy az érmék csörgése besurranás közben eláruljon. Majd visszafelé magamhoz veszem. Elgondolkoztam, hogy a *dzsambiát* is hátrahagyom, de végül meggondoltam magamat. Ki tudja, talán szükségem lesz rá.

Ilyen magasból kellemes kilátás nyílt a városra, a távolban a palotta tornyai megannyi lándzsaként meredtek az ég felé, már-már át-szúrták a szurokfekete égbolton átúszó felhőfoszlányokat. A holdfény ezüstbe vonta a nappal színaranyként ragyogó kupolákat, megfestette az óriási, kétszárnyú kapuktól futó utak házait.

Sokak szerint a világ leggyönyörűbb városa tárult a szemem elé, nekem mégis minden álmom és vágyam az volt, hogy magam mögött hagyhassam Ardahant, sőt, az egész birodalmat. Bármelyik királyság megtette volna az óceán túlpartján, még a jeges Haedia is, csak minél messzebb jussak innen.

Mert ahová Ishaq szultán keze elért, ott kihuny a mágia. Egyedül a szultán és családja bírhatott vele – az istenek kiválasztottjai.

Meg persze én, aki véletlenül sem hittem a kiválasztottságról szóló mesében.

A mágia emberöltőkkel ezelőtt az élet része volt, olyan természetes, akár a lélegzés. A legenda szerint egy egyszerű tevehajcsárfiúnak, Sajidnak köszönhattük – ő csalta ki nagy ravaszán egy dzsinn-től, hogy aztán az egész szülőfalujával megossa. Ebből a faluból nőtte ki magát végül Ardahan, a csodás képességek pedig apáról fiúra, anyáról lányra szálltak, és idővel eljutottak a környező településekre, épp úgy, ahogy a szél hordja szertesét a homokot.

Az én családom is részesült az áldásból. Gyógyítók hosszú sora állt mögöttem, akik titokban segítették Ardahan népét a sötétség napja után – így hívta anyám azt a napot, amikor eltűnt a mágia a

birodalomban. Anyám, aki bármilyen sérüléssel megbirkózott, akire kicsiként hasonlítani akartam, a leggyönyörűbb nő a világon, akinek mágiája aranykoronát vont a feje köré, akit az emberek barátságos mosollyal és hálával fogadtak, bármerre járt is.

De valaki elárulta. Talán egy elutasított kérő, aki apám halála után udvarolni próbált neki, vagy egy irigy szomszéd, esetleg egy elhunyt beteg hozzátartozója miatt érkeztek meg aznap a palotaőrök. Sosem derült ki, és valószínűleg nem is fog.

– *Soha senkinek ne mutasd meg, Aliya!*

A hangja még most, ennyi év távlatából is kristálytisztán csengett a fülemben. Egy pillanatra elszorult a torkom, de kihúztam magamat, és mélyre számúztam az emléket, oda, ahol a múltam összes többi darabkáját őriztem ezernyi lakat alatt.

Nyilván a férfi miatt szökött most meg, a nevetséges ötlete miatt, miszerint törjek be a palotába, és lopjam meg az uralkodócsaládot.

Nem mintha nem lennék rá képes.

Elmosolyodtam, ahogy óvatosan, a lelkem mélyére nyúlva előcsalogattam a mágiámat. Örömmel köszöntött, izgatottan, mintha régóta várta volna már, hogy ismét előjöhessen játszani.

Az egyik pillanatban beléptem a szomszédos épület vetette árnyékba, a következőben eggyé váltam vele.

Észrevétlen surrantam a napokkal korábban kiszemelt házhoz, amelynek emeletén egy kereskedő feleségének gyönyörű új smaragd nyakéke várt. Ostobán kérkedett vele, gyakorlatilag felhívást intézett a városi tolvajokhoz.

Őrök strázsáltak a nálam másfélszer magasabb fal előtt és a zárt, dús növényzettel teli udvaron. Egy pillanatra megtorpantam, végignéztem a sötét levélrengetegen. Csak a legtehetősebbek engedhettek

meg maguknak ilyesmit. Önkéntelenül is megfeszültem a gondolat-
ra, hogy számos városzéli család nem jut elegendő vízhez és élelem-
hez, miközben ők ennyi növényt öntöznek feleslegesen.

Nem, egy pillanatig sem kínoz majd a bűntudat, amiért ellopom
ettől a pöffeszkedő háрпиától a nyakéket.

Csak addig használtam a mágiámat, amíg ellopóztam az örök
mellett, nem akartam teljesen kimeríteni a tartalékaimat. A pony-
va feletti ablakhoz közelítve megkockáztattam, hogy előbukkanok
a hold fényében, hiszen már csak néhány húzódzkodás volt hátra.

Halkan dobbant a lábam a kemény padlón. A hálószobában sötét-
ség uralkodott, csak a távoli ágy felől érkező egyenletes horkolás tör-
te meg a csendet. Pillanatnyi fülelés után rájöttem, hogy az asszony
az, a férje halkan szuszogott mellette.

Nesztelenül az öltözőasztalhoz lopakodtam. Az aranyozott ékszer-
doboz jó néhány csinos holmit rejtett, ám az értékük eltörpült a sma-
ragdéhoz képest. Vigyázva félrekotortam őket, arany koccant ezüst-
tel, és bár a gyöngyöknél egy pillanatra elgondolkoztam, alattuk...

Igen, alattuk még a gyér csillagfényben is ott ragyogott a smaragd
nyakék.

Ujjaim a hűvös ékszerre kulcsolódtak.

– Szóval tőlük lopsz, de az én megbízásomat nem akard elvállalni.

A torkomba ugrott a szívem, az ablak felé kaptam a fejemet. Épp
megpillantottam a sötét alakot, amikor ágynemű zizzent, nyögések
hangzottak fel a hátam mögött.

Fülsiketítő sikoly harsant.

– Tolvaj! – rikácsolta a kereskedő felriadó felesége. – Jamal! Jamal,
ébredj már! Tolvaj!

Kapkodva a zsebembe süllyesztettem a nyakéket. A hirtelen moz-
dulattal magammal rántottam az ékszerdobozt is, lebecskázott az

öltözőasztalról. Ékszerek záporoztak a földre, koppanásaik belevesztek a testes asszonyosság visításába.

Szélesebesen az ablak, az azt betöltő férfi felé iramodtam. Nyújtott karral kapaszkodott az ablakkeretbe, nem mozdult. Én pedig nem lassítottam.

Egy hosszúra nyúló pillanatig úgy éreztem, mintha egy bársonnyal borított falnak ütköztem volna: a férfi teste kőkeménynek bizonyult, a kaftánja puhának. Halk nyögés szakadt fel belőle, és bár igyekezett megtartani magát, a lendületem erősebbnek bizonyult.

Kizuhantunk az ablakon.

Súlytalannak éreztem magamat, de a legkevésbé sem volt kellemes élmény. A vér hangosan zúgott a fülemben, alig hallottam a saját kiáltásomat.

Az ablak alatti ponyva elkapott, lelassított valamelyest bennünket, de aztán hangos reccsenéssel meg is adta magát. Próbáltam oldalra fordulni, védeni magamat, ám ekkor a férfi belém kapaszkodott. Tágra nyílt a szemem a rémülettől, hogy velem akarja tompítani az esését. Csakhogy magához rántott, úgy szorított, hogy ő szenvedje el a becsapódás fájdalmának a nagyját. Mégis beleremegtek a csontjaim a földet érésbe, a tüdőmből kiszorult a levegő.

Legurultam a férfiről. Csillagokat láttam a fájdalomtól, az arcom alatt a kemény föld még langyos volt a délutáni nap fényétől. Szívesen feküdtem volna ott egy darabig, de nem volt veszteni való időm. Nagy nehezen feltápaszkodtam, a kert dús növényzetébe vettem magamat, és futottam, amilyen gyorsan csak sajtó tagjaim bírták.

Miért nem vettem észre, hogy követ? Ennyire figyelmetlenné váltam volna, miután úgy felkavarta bennem az emlékeket? Évek óta senkinek sem sikerült lesből rám támadnia. Zakatoló gondolataimat elhomályosította a bordáimat feszítő fájdalom, zavarodottságom

rettegéssel elegyedett, éreztem, hogy nem csak a fizikai megterheléstől remeg úgy a lábam.

A különféle növények összevissza karistolták a bőrömet, a magasra nőtt cserjék levelei újra meg újra az arcomba csaptak. Egy ízben majdnem nekiütköztem egy szobornak, egy hajszálon múlt csupán, hogy sikerült kikerülnöm. Nagyjából félúton járhattam a fal felé, amikor sötét alak suhant el mellettem. Úgy megdöbbsentem, hogy egy pillanatra lelassítottam. Azt hittem, egy ilyen esés után percekbe telik majd, míg összekaparja magát...

Lábdobogás hangzott fel mögöttem. *Az örök!* A fogaimat összeszorítva futottam tovább, nem mertem hátranézni.

A kert széléhez közeledve megnyúltak a lépteim, elrugaszkodtam a talajtól. Halk sikkantás szakadt ki belőlem, ahogy a falnak csapódtam. Begörcsülő ujjaim fájdalmasan feszültek a fal tetején, de megkapaszkodtam, és felfelé húztam magamat.

Valami visszarántott. Levegő után kapva igyekeztem megtartani magamat, de hiába, az ő erősebbnek bizonyult.

Az egyik pillanatban még a falba kapaszkodtam, a következőben pedig zuhantam.

Erős kéz kulcsolódott a csuklómra. Görcsösen belecsimpaszkodtam, és amint éreztem, hogy megtart, célzás nélkül, jó erősen lefelé rúgtam. Fájdalmas kiáltás hallatszott odalentről, az őr eleresztett.

A maszkos férfi könnyedén felhúzott, majd leugrott a másik oldalon. Követtem.

Ketten vártak ránk odalent, de újdonsült társam megdöbbsentő gyorsasággal reagált: az egyiket gyomorszájon rúgta, a másikat könnyökkel ütötte ki, épp annyira, hogy egy pillanatra hátratántorodjanak, és elveszítsék az egyensúlyukat, mi pedig menekülhessünk.

Minden izmom tiltakozott a futás ellen, szúrt az oldalam, verejték csorgott a hátamon, de zihálva kitartottam. Egyik mellékutcából a másikba rohantunk, egy pillanatra sem álltunk meg fülelni, vajon dobbannak-e még mögöttünk földrengésszerű léptek, csörrennek-e kardok.

Percek múltán döbbsentem csak rá, hogy vakon megyek a férfi után. A következő sikátornál elkaptam a köpenyét. Pillanatnyi habozás után követett.

Együtt siettünk el a pergő festékű épületek, a lyukas ponyvák, a csorba korsók és a szakadt kosarak mellett. Csend honolt, csak itt-ott szűrődött ki horkolás az ívelt ablakokon. Idővel lelassítottam, már így is épp eleget futottam, és jólesett végre nyugodtabban szedni a levegőt a sok zihálás után. A férfi jobban bírta nálam, olyan csendesen követett, hogy újra meg újra hátra kellett pillantanom, hogy meggyőződjek róla, mögöttem van-e még. Úgy tízpercnyi gyaloglás után végre elértük a magas, csúcsos kaput, aminek a túloldalán jobb kéz felől szűk sikátor nyílt.

Talán senki sem akadt már, aki emlékezett volna még, milyen színnű volt hajdanán a piszkossárga épület, ahová tartottunk. A bejárat sötétén ásított, ha volt is régen ajtaja, már rég elvitték. Bár alig láttam valamit, amikor beléptem, szerencsére tudtam, merre találok az omladozó lépcsősort.

A földszinttől eltérően az emelet a félig beomlott tetőnek köszönhetően fényárban fürdött. Egy-két törött, ócska bútort leszámítva nem volt odafent semmi, csak homok, homok és még több homok.

– Nem tűnik túl biztonságosnak ez a hely – szólalt meg a férfi, amint felkapaszkodott mögöttem.

Nem is ezért járok ide, gondoltam, és önkéntelenül az ablakra pillantottam. Ennél csodásabb kilátás sehonnan sem nyílt a palotára.

Arra a helyre, amit újra meg újra addig bámultam, amíg a mellkasomat marcangoló fájdalom megingathatatlan elhatározássá nem kívácsolódott, és visszatértem Ardahan utcáira, hogy azt csináljam, amihez a leginkább értek.

Hiba volt a festői szépségű épületre nézni, mert most újult erővel töltött el a harag, amiről azt hittem, sikerült levezetni a futással. Remegve fordultam vissza a férfihoz. Összefontam a karomat, nehogy nekiessek, az ujjaim fájón mélyedtek a bőrömbbe.

– Elment az eszed?! Kis híján elkaptak! – sziszegtem. – Nem hallottál még az ardahani börtönökről?

– Többet is, mint szerettem volna – felelte komoran.

– Akkor talán lehetne annyi eszed, hogy nem akarsz odakerülni!

– Nem kerülnék.

Felhorkantam.

– Persze, mert te a törvények felett állsz, igaz?

– Így is fogalmazhatunk.

Értetlenül meredtem rá, mire kipillantott az ablaknyíláson. Fel-sóhajtott, és egyetlen gyors mozdulattal megszabadult a maszkjától.

A magas homlok, a fekete szemöldök, a szimmetrikus orr és az érzéki ajak láttán megdermedt a vér az ereimben. Ismertem ezt a feltűnően jóképű arcot.

Asmar ibn Ishaq ibn Tahsin Al-Jann herceg, a szultán legkisebb fia állt előttem.

2. Fejezet

A MELEG ÉJSZAKAI LEVEGŐ ELLENÉRE is kirázott a hideg. Ardahan hercegével néztem farkasszemet. Ardahan hercegével pimaszkodtam, őt utasítottam vissza, mintha egy névtelen senki lenne, én pedig érinthetetlen. Ardahan hercegével menekültem a kereskedő házából...

Eltátottam a számam a döbbenettől. Tudtam, hogy ki kellene magyaráznom magamat, de a szavak önkéntelenül, a torkomat karistolva buktak ki belőlem:

– Hogy találtál rám?

Felvonta a szemöldökét, hogy továbbra is ilyen közvetlen hangnemet ütök meg vele szemben, de azért válaszolt.

– Mondtam már, a kémeim segítségével.

– Nem, úgy értem, hogy találtál rám a kereskedőnél? Észre kellett volna vennem, hogy követsz, senki sem... – Eszembe jutott, hogyan váltunk el az ivóban. Tágra nyílt a szemem, bizsergett a bőröm ott, ahol hozzám ért. Suttogva folytattam: – A mágiádat használtad.

– Megjelöltelek – bólintott. – Még éreztem rajtad a nyomát.

Önkéntelenül is elhátráltam. Mi van, ha valamiképpen megszerezte a bennem szunnyadó erőt?

A herceg elkomorodott.

– Nem kell félned tőlem – nyugtatott felemelt kézzel. – Nem foglak bántani.

Nem tudja, döbbsentem rá, nem látta, amikor mágiát használtam. Beleborzongtam a gondolatba, hogy kis híján lebuktam előtte.

– Még nem – mormoltam vadul lüktető pulzussal.

A homlokát ráncolta.

– Miféle embernek tartasz te engem?

Olyannak, aki bármit megtenne a céljai érdekében. A családja sem rettent vissza soha a nép sanyargatásától. A gyilkosságtól. Végigfutott a hideg a gerincemen a feltörő emlékekre, de nagy nehezen visszazártam őket a mélybe, és a hercegre összpontosítottam, aki oldalra billentett fejjel várta a válaszomat.

– A nemesek nem épp a megbízhatóságukról híresek – morogtam.

– Mondja ezt a tolvaj.

Ösztönösen bukott ki a számon a hazugság:

– Nem vagyok tolvaj.

– Ha a zsebedbe nyúlok, ott lesz a nyakék?

Az ékszer hirtelen iszonyú súllyal húzta a nadrágomat. Megrezzentek az ujjaim, ösztönösen ki akartam tapintani. Azt kívántam, bár kiesett volna a zsebemből, és most kihívóan odavethetném neki, hogy tegye csak, úgysem talál ott semmit. Dühített, milyen önelégült képet vág. Nyavalyás herceg!

Előhúztam az ellopott nyakláncot, és odahajítottam neki. Könnyűszerrel elkapta.

– Nincs a zsebemben semmi – feleltem összefont karral.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ezért átadhatnálak az őrségnek.

– De nem fogsz.

– Miért is?

Bár komoly arc kifejezéssel nézett rám, a szemében derű táncolt, már-már szikrázott a holdfényben. Megint olyan közvetlennek tűnt, mint az ivóban, és ez majdnem elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy ellazuljak. De csak majdnem. Nehéz volt elfelejteni, hogy a családjával együtt mit művel ezzel a várossal – hogy mit műveltek velem és a családommal.

– Azért mentettél meg, hogy aztán te magad záráss börtönbe? – tettem fel a költői kérdést.

A herceg nevetése túl hangosnak tetszett az éjszakai város csendjében, mégis volt benne valami kellemesen bizsergető.

Az ilyen férfiak mindig megpróbálják elbűvölni a nőt, figyelmeztettem saját magamat. Nem mintha aggódnom kellett volna emiatt. Sosem tudnék úgy nézni egy ardashani hercegre, még akkor sem, ha ő lenne az utolsó férfi a világon. Még akkor sem, ha ilyen vonzó.

– Igazad van – bólintott. – Nem azért mentettelek meg, hogy átadjalak az őrségnek. Elmondtam, mit akarok tőled.

Felidéztem, mit mondott az ivóban, amikor még csak egyszerű idegennek hittem.

Egy lámpás. Azt akarom, hogy lopd el nekem.

Miért akar Asmar herceg lopni? Rádásul a palotából? Hiszen csak egy szavába kerül, és bármit megszerezhet. Kivéve, ha...

– Meg akarod lopni a saját családodat. Miért?

Bár az nem lepett meg, hogy aljas húzásra készül, kíváncsi lettem volna, mi lehet olyan értékes, hogy ilyesmire vetemedjen. Azt feltételeztem, hogy ha másokat nem is, egymást legalább tisztelik valamilyenre az uralkodócsalád tagjai.